

פרשת במדבר

למשפחותם לבית אבותם (א, ב)

למשפחותם לבית אבותם (א, ב)

נהגו ישראל, שלעולם קוראים פרשת במדבר קודם לעצרת, והוא ע"פ המבואר (במגילה לא, ב) דעזרא תיקן להן לישראל שיהו קורים קללות שבתורת כהנים קודם עצרת, ומבארינן התם דהוא בכדי שתכלה שנה וקללותיה ועצרת היא ראש השנה לפירות האילן.

ויש להבין דאי מטעם זה, היה סגי לקרוא את פרשת בחוקתי עצמה בשבת שקודם עצרת, שהרי בכך נמי לא יקראו את הקללות אחר עצרת, ומדוע א"כ נהגו לקרוא גם את פרשת במדבר קודם, ויעויין בתוס' (שם ד"ה קללות, ובב"ב פח, ב ד"ה וקללים) שעמדו בזה, וכתבו דבכ"ז עדיף ע"י רווח של פרשה בינתיים, ועדיין צ"ב.

ויתכן לבאר באופן אחר, והוא ע"פ מה דאיתא בילקוט כאן (רמז תרפ"ד), שבשעה שקיבלו ישראל את התורה נתקנאו אומות העולם בהם, מה ראו להתקרב יותר מן האומות, סתם פיהן הקב"ה ואמר להן הביאו לי ספר יוחסין שלכם, שנאמר 'הבו לה' משפחות עמים' כשם שבני מביאים 'ויתילדו על משפחתם וגו'', ובהמשך כתב המדרש, דלכן מנאם הקב"ה בראש הספר מיד לאחר המצוות, שנאמר בסוף ספר ויקרא 'אלה המצוות וגו'', לומר לך, שלא זכו ישראל ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהם, עכת"ד המדרש.

והנה לאור דברי המדרש הנ"ל, יש לבאר מנהגינו כמין חומר, וזאת משום דמלבד עניין ההפסקה בין קללות דבחוקותי לעצרת, יש גם טעם לקרוא את פרשת במדבר קודם לעצרת בכדי לסתום את פיהן של אומות העולם בהזכרת יחוסנו לאבותינו, שהיא היא זכותנו לקבל את התורה, ועל כן שפירמקדימים אנו גם את פרשת במדבר לעצרת.

מקור: יחלק שלל